

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ioannis|| Climaci Ab-||batis Montis|| Synai,|| Scala Paradisi

Johannes <Climacus>

Coloniae, 1583

VD16 J 520

De sene magnæ virtutis, qui fratrem suæ illi sussuratum à carcere
liberauit. Capvt CCXI.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55433)

suo: Christi gratia vincere possumus. Dixeruntque illi: Quis, Domine, aduersus istum præualere possit? Et ait illis: Expectate paulisper, & videbitis misericordiam Dei. Obseruauit igitur diem, qua ille martyrum¹ festiuitatem celebraret, assumensque clerum suum ait illis: Sequimini me, & quicquid me facere uideritis, & vos facite, prorsusque victores erimus. Dicebant ergo: Quid putas facturus est? Venit igitur ad Episcopum, & pertransiit ante² Litaniam, populoque totius ciuitatis congregato, procidit ad pedes eius cum toto clero suo dicens: Ignosce nobis, Domine, serui tui sumus. Superfactus ille, atque compunctus in tanta Episcopi humilitate, Deo cor illius immutante, pedes alius tenuit dicens: Tu meus & Dominus, & pater es. Factaque est inter eos ex illa die magna charitas, atque concordia. Dicebat autem clero suo humilis ille: Nunquid non per Christi gratiam uicimus? Et vos ergo cum habetis inimicum, ita facite, & victores eritis.

Dixit iterum senex: Maiorem habet gloriam humilis, quam Rex. Ille enim solum in faciem laudatur, hic autem semper, & ubique laudatur, & beatus prædicatur.

¹ Etiam olim festa sanctorum martyrum celebrabantur.

² Vide Litaniarum usum antiquum in Ecclesia.

De senex magna uirtutis, qui fratrem suum illi suffragatum à carcere liberauit:

C A P V T C C X I.

NA R R A V I T nobis Abbas quidam, dicens: Erat prope cœnobium nostrum senex quidam lenissimum animi, maximusque

que virtutis. Habebat autem in vicino cellæ suæ fratrem, qui per instigationem diaboli die quadam, dum abesset senex, ingressus est cellam eius, librosque illius, & vasa diripuit. Cùm ergo redisset senex, & aperto ostio, vidisset vasa omnemque supellectilem sublatam esse, perrexit ad fratrem, ut nunciaret ei, quid sibi contigisset, inuenitque vasa adhuc in medio posita; nondum enim frater ea reposuerat. Nolens autem senior confundere, vel arguere fratrem, simulata necessitate, continuò ad necessaria naturæ egressus est, ibique permansit per multam horam; donec frater ille vasa de medio tolleret, atque reponeret. Veniens autem postmodum senex, de alia re illum alloqui coepit, neque ipsum omnino arguit. Post paucos autem dies deprehensum est à quibusdam fratris furtum, missusque est in carcerem, sene nihil penitus sciente. Comperto autem, quod in carcerem frater ille coniectus esset, ignorans causam senior, venit ad monasterium nostrum, ad quod accedere sæpè consueuerat, dixitque mihi: Fac charitatem, & da mihi aliqua esculenta. Et ait ad illum: Num aliquem habes hospitem? Dixit autem mihi: Habeo sanè. Accepit autem ea senior, ut iret ad fratrem in carcerem, & consolaretur, ac reficeret eum. Ut autem ingressus est carcerem, prociudit frater ille ad pedes eius, dicens: Propter te hic detineor, Abba. Ego enim sum, qui tua omnia furatus fui. Sed ecce liber tuus apud illum est, & pallium tuum, & cætera illo, & illo in loco sūt. Dixit ei senior: Certus esto, fili, idque firmiter tene, quia non idcirco ad te veni. Neque enim sciebam penitus, quòd propter me hic esses. Immo comperto, quod hic detinereris inclusus, indolui; ingressusque sum consolandi tui causa.

Nam ecce quæ attuli pro refectione tua. Faciam autem omnia, vt te de carcere liberem. Profectus quæ rogauit pro eo quosdam de principibus. Quibus cum nota esset viri virtus, mittentes eduxerunt fratrem illum de custodia.

De duobus senibus, qui mira patientia erga latrones vsi sunt.

C A P V T C C X I I .

DICEBAT quidam senum: Accessit ad nos senex magnæ virtutis. Legentibusque nobis patrum vitas, atque sententias (Delectabatur enim senex ille ea potissimum lectione, ita vt esset illi semper in ore, & in corde, vnde & ex ea maximum virtutis fructum acquisiuit) ad cum senem legendo ventum est, ad quem ingressi latrones dixerunt: Omnia, quæ habes in cella tua, tollere venimus. Ipso verò dicente: Quæcunq; videntur vobis, filij, tollite: tulerunt omnia, & abierunt. Et cum solum marsupium, quod pendebat, reliquissent, senex, illo accepto, post eos sequebatur clamans, ac dicens: Accipite, filij, à me, quod tollere oblitus estis de cella nostra. Quamobrem admirantes illi senis tolerantiam, omnia suis locis in cellulam reuersi restituerunt dicentes ad inuicem: Verè hic homo Dei est. Cum igitur hoc legeremus, ait ad me senex: Hoc exemplum mihi multum profuit, Abba. Ad quem ego: Quomodo pater? Et ait mihi: Cum aliquando morarer prope loca Iordanis, legi hoc, & mirabar hunc senem, & dicebam: Domine Deus, qui me ad hunc habitum vocare dignatus es, fac me dignum huius vestigia sequi. Et cum